

„Voi sunteți din lumea aceasta; Eu nu sunt din lumea aceasta” (Ioan 8, 23)

Sfântul Chiril al
Alexandriei,
icoană

Prin acestea a arătat foarte limpede ce se înțelege prin sus și jos. Deoarece vedea că fariseii înțelegeau trupește cele spuse și cugetau cuvintele *sus* și *jos* spațial, și de aceea stăruiau în multe idei rătăcite. Domnul nostru Iisus Hristos înlătură vălul aparent și eliberează cuvântul de orice neclaritate, prezentând iarăși mai luminat ceea ce spusese în ghicitoră. De aceea, zice: „Voi sunteți din lumea aceasta,” adică de jos. „Eu însă nu sunt din lumea aceasta.” Aceasta înseamnă *de sus*. Dumnezeu e mai presus de tot ce este creat, depășind toate înălțimile spațiale, căci este fără sens și o prostie să se cugete netrupescul în spațiu. Dar, depășind cele create prin negrăita superioritate a firii Sale, Cuvântul Se prezintă pe Sine nu ca operă a acestei Ființe, ci ca rod născut al ei.

Căci, observă că nu spune: Eu am fost făcut de sus, ci sunt, ca să arate și de unde este, și că există din veci cu Cel ce L-a născut. Căci există ca și Tatăl. Iar Cel ce este și există din veci cu Cel ce există din veci, să ne spună nebunia eterodocșilor în ce mod nu era? Dar poate dușmanul adevărului ni se va împotrivi, zicând: N-a spus Hristos în mod general „Nu sunt din lume,” ci a adăugat „aceasta”, precizând astfel că există și altă lume, spirituală, din care poate fi El. Deci cuvântul tău vede pe Fiul între făpturi. Creatorul a fost pus între cei ce au firea creată. Atribuindu-I o demnitate îngerească și de rob, socotești că scapi puțin de vina defăimării Lui.

Căci prin nici o rațiune nu va fi înălțată demnitatea Unuia-Născut ca să depășească pe a tuturor celorlalte, dacă e cugetat întreg creat. Căci nu are slava pentru că se află înaintea altora, ci pentru că nu este creat, pentru că este Dumnezeu din Dumnezeu după fire. Tu însă iarăși Îl numeri prin aceasta între creaturi pe Cel ce ni S-a arătat Dumnezeu din Dumnezeu și socotești că este o parte a lumii, dacă nu a acesteia, poate a alteia (nici imaginând deosebire a lumilor nu le vei distinge în rațiunea de a fi create). Apoi, nu te rușinezi încadrând pe Cuvântul, Care șade împreună cu Născătorul Lui, între purtătorii de lănci și între stătătorii împrejur (între îngeri)?

Oare nu auzi pe Gavriil, zicând către Zaharia: „Eu sunt Gavriil, care stau înaintea lui Dumnezeu, și am fost trimis să grăiesc către tine” (Lc. 1, 19)? Și pe Isaia, care zice iarăși: „Am văzut pe Domnul Savaot șezând pe tron înalt și ridicat, și Serafimii stăteau împrejurul Lui” (Is. 6, 1-2)? Și, ceea ce e minunat, Prorocul vedea pe Fiul și-L prezenta înconjurat de Puterile cele mai înalte, purtătoare de lance, și cinstit ca un Împărat. Iar că privea singur slava Unuia-Născutului, o va mărturisii înțeleptul Ioan, zicând: „Acestea le-a

spus Isaia când a văzut slava Lui și a vorbit despre El” (In 12, 41).

Când zice Hristos: „Eu nu sunt din lumea aceasta,” nu zice astfel ca fiind din altă lume, ci afirmând în termeni clari două planuri, pe cel al lumii făcute și pe cel negrăit și mai presus de toată ființa omenească. Iudeilor, rămași în spațiul celor făcute, le spune: „Voi sunteți din lumea aceasta,” iar pe Sine Se arată cu desăvârșire deosebit de cele create și aparținând celui alt plan, al dumnezeirii, zicând: „Nu sunt din lumea aceasta.” Deci, opunând lumii Dumnezeirea, în ceea ce privește cunoașterea, o leagă pe aceasta de Aceea, iar pe Sine, de Dumnezeu-Născătorul și arată că ființa Lui e mai presus de toate. De aceea și dumnezeiescul Pavel, întemeiat pe împreuna Lui ședere cu Dumnezeu-Tatăl și pe numirea Lui de Fiul după fire, aflând în mod precis taina Lui și însușindu-și și ridicându-se la cunoașterea descoperirii Lui, zice: „Căruia dintre îngeri i-a zis: Fiul Meu ești Tu (se înțelege Dumnezeu-Tatăl), Eu astăzi Te-am născut” (Evr. 1, 5; Ps. 2, 7). Prin cuvântul „Te-am născut” se arată că Fiul este Dumnezeu din Dumnezeu. Și iarăși: „Căruia dintre îngeri i-a spus vreodată: Șezi de-a dreapta Mea” (Evr. 1, 13; Ps. 109, 1).

(Sf. Chiril al Alexandriei, Scrieri, partea a 4-a)